

Sygn. akt II AKa 148/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Józef Czurko

SO (del.) – Grzegorz Miśkiewicz

Protokolant: sekr. sąd. – Łukasz Jachowicz

przy udziale prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2016 r.

sprawy:

J. S. (1),

syna F. i K. z domu S.,

urodz. (...) w R.,

oskarżonego z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 §1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 31 sierpnia 2011 r., sygn. akt VIII K 425/07

zmienia wyrok w zaskarżonej części – tj. wobec oskarżonego J. S. (1) – w ten sposób, że:

I. uznaje, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 86 i 88 wyroku (w odniesieniu do punktów XXXVII i XXXVIII aktu oskarżenia) stanowią jedno przestępstwo, którego przedmiotem było łącznie 61,5 kg heroiny, z opisu czynu eliminuje osobę P. K. (1) oraz sformułowanie „a nadto z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu” i za to na podstawie art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 19§1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

II. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od J. S. (1) na rzecz S. (...) nawiązkę w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) złotych;

III. **na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 4 kwietnia 2006 r. do dnia 26 listopada 2009 r.;**

IV. **zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.800 (dwa tysiące osiemset) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze.**

UZASADNIENIE

J. S. (1) został oskarżony o to, że:

XXXVII. w okresie od września 2000 r. do wiosny 2001 r. w W. i S. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w zamiarze aby inne osoby, w tym W. Ś. ps. (...), J. S. (2) ps. (...) wbrew przepisom ustawy dokonały przywozu z B. do P. znacznej ilości środka odurzającego w postaci około 66 kg heroiny, swoim zachowaniem pomógł do popełnienia niniejszego czynu w ten sposób, że przebywając w B. przekazywał polskim „kurierom” – W. Ś. oraz J. S. (2) wymienioną heroinę, organizował i koordynował ich pobyt i wyjazd udzielając wszelkich informacji, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, a nadto z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów,

tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 k.k.

XXXVIII. w dniu 14.09.2000 r. w W., S. i innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w zamiarze, aby inne osoby, w tym W. N., P. K. (2) wbrew przepisom ustawy dokonały przywozu z B. do P. znacznej ilości środka odurzającego w postaci 2 kg heroiny, swoim zachowaniem pomógł w popełnieniu niniejszego czynu w ten sposób, że przebywając w S. udał się w okolice przejścia granicznego w miejscowości W. na granicy b. (...) zwożąc wskazanym osobom 2 kg heroiny, która po ukryciu w samochodzie m-ki (...) o nr rej. (...) miała zostać przewieziona do P., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, a nadto z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów,

tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2011 r. w sprawie sygn. akt VIII K 425/07:

w punkcie 86 tego wyroku: uznał oskarżonego A. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XXXVII czynu, przy czym z opisu czynu wyeliminował zarzut, że czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw oraz ustalił, że J. S. (1) działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czym wyczerpał znamiona art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k. i za to z mocy 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz na grzywnę w wymiarze 500 (pięciuset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

w punkcie 87 tego wyroku: na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od J. S. (1) na rzecz S. (...) nawiązkę w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

w punkcie 88 tego wyroku: J. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XXXVIII czynu, przy czym z opisu czynu wyeliminował zarzut, że czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw i za to z mocy art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia

wolności oraz na grzywnę w wymiarze 125 (stu dwudziestu pięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

w punkcie 89 tego wyroku: na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od J. S. (1) na rzecz S. (...) nawiązkę w wysokości 1.000 (jeden tysiąc) złotych;

w punkcie 90 tego wyroku: na mocy art. 85 k.k. i art. 86§1i 2 k.k. wymienione w punktach 86 i 88 kary połączył i orzekł wobec J. S. (1) łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy oraz karę łączną grzywny w wymiarze 500 (pięciuset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych;

w punkcie 91 tego wyroku: na mocy art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył J. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 4 kwietnia 2006 roku do dnia 26 listopada 2009 r.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

1) mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, to jest:

a) naruszenie przepisu art. 2 k.p.k. w zw. z art. 9§1 k.p.k. w zw. z art. 167§1 k.p.k., art. 170§2 i 5 k.p.k., art. 201 k.p.k., poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i wyjaśnienia okoliczności, dotyczących zarzucanych oskarżonemu czynów, które to okoliczności nasuwały poważne wątpliwości, a ich wyjaśnienie mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie popełnienia przez oskarżonego inkryminowanych mu czynów, w tym przede wszystkim ustalenia okoliczności koniecznych do weryfikacji depozycji składanych przez świadka koronnego S. S. (2), jak ustalenia dokładnych dat przekraczania granicy przez ustalone w uzasadnieniu wyroku osoby, jakie rzekomo miały przewozić środki odurzające w postaci heroiny, w okresie od września 2000 r. do wiosny 2001 roku, a także bezpośredniego przesłuchania wszystkich osób, mogących mieć wiedzę o opisanych czynnościach oraz zakresu świadomości oskarżonego, a nadto weryfikacji okoliczności wskazywanych w swoich wyjaśnieniach przez J. S. (1), w zakresie dotyczącym motywów, dla których S. S. (2) może obciążać swoimi zeznaniami wymienionego oskarżonego, w tym zaniechanie przesłuchania J. S. (3), żony oskarżonego – W. S., a także innych osób, w tym między innymi W. N., P. K. (2),

b) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie swobodnej oceny dowodów, polegające na popadnięciu przez Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny w dowolność ocen w zakresie odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, a także błędną ocenę innych dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym zeznań świadka koronnego S. S. (2), oskarżonego J. M. (1), świadka J. W. oraz wyciągnięcie nieprawidłowych wniosków z depozycji tych i innych osób, a także niedopełnieniu określonego przepisem art. 410 k.p.k. obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całość materiału dowodowego, zgromadzonego w niniejszej sprawie, wskazania z jakiego powodu Sąd przyjął za podstawę ustalenia stanu faktycznego część tego materiału dowodowego, a zdewaluował inną,

c) naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej materii oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, dlaczego część materiału dowodowego, w tym niektóre depozycje świadka koronnego, była dla Sądu podstawą do ustalenia stanu faktycznego, a inna nie znalazła aprobaty tego Sądu, a nadto wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku wydanego wobec oskarżonego, ze szczególnym uwzględnieniem instytucji, o której mowa w przepisie art. 18§3 k.p.k., a nadto wskazania na jakich konkretnie oparł się przesłankach dotyczących osoby J. S. (1), wymierzając w stosunku do tego oskarżonego kary jednostkowe i karę łączną;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony J. S. (1) dopuścił się zarzucanych mu przestępstw w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadziła do odmiennego wniosku.

Alternatywnie obrońca oskarżonego zarzucił na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonej oskarżonemu J. S. (1).

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. (1) od zarzucanego mu czynu, alternatywnie – o złagodzenie kar jednostkowych i kary łącznej, wymierzonych temu oskarżonemu.

W wyniku rozpoznania przedmiotowej apelacji Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2014 roku w sprawie sygn. akt II AKa 432/13 zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uznał, iż czyny mu przypisane stanowią jedno przestępstwo, którego przedmiotem było łącznie 61,5 kg heroiny, przy czym z opisu czynu wyeliminował osobę P. K. (2) oraz sformułowanie „a nadto z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu” i za czyn tak przypisany wymierzył oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych po 40 zł każda, przy czym ustalił, że podstawę prawną orzeczonej grzywny stanowi art. 33§1 i 3 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4§1 k.k., a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę na rzecz S. (...) w kwocie 5.000 zł.

Po rozpoznaniu wniesionej od tego orzeczenia kasacji Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 14 maja 2015 r. w sprawie sygn. akt II KK 15/15 uchylił wyrok w odniesieniu do oskarżonego J. S. (1) i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 31 lipca 2015 r. w sprawie sygn. akt II AKa 183/15 zmienił wyrok w zaskarżonej części – tj. wobec J. S. (1) – w ten sposób, że w punkcie 86 wyroku w odniesieniu do czynu z pkt XXXVII aktu oskarżenia, uzupełnił kwalifikację prawną czynu o §1 art. 65 k.k., a podstawę prawną orzeczonej grzywny o art. 4§1 k.k., zaś ilość stawek dziennych grzywny obniżył do 300 (trzystu), w punkcie 88 wyroku w odniesieniu do czynu z pkt XXXVIII aktu oskarżenia uzupełnił podstawę prawną orzeczonej grzywny o art. 4 §1 k.k., z mocy art. 85§1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. połączył kary grzywny orzeczone za przestępstwa z pkt XXXVII i XXXVIII aktu oskarżenia i orzekł wobec J. S. (1) karę łączną grzywny w wymiarze 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 40 (czterdzieści) złotych, utrzymał w mocy wyrok wobec oskarżonego w pozostałej zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2016 r. w sprawie sygn. akt II KK 20/16 uchylił zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 lipca 2015 r. w sprawie sygn. akt II AKa 183/15 i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Rozpoznając sprawę ponownie w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego wywołując postępowanie odwoławcze doprowadziła do wydania wyroku reformatoryjnego, niemniej w całości nie można podzielić przedstawionych w niej zarzutów i argumentacji na ich poparcie.

Po pierwsze całkowicie chybiony jest zarzut obrońcy oskarżonego zmierzającego do wykazania, że uchybienia Sądu Okręgowego w zakresie sporządzonego w sprawie uzasadnienia powodują, że orzeczenie wydane w sprawie nie poddaje się kontroli odwoławczej. Sąd Apelacyjny dostrzegając słabości pisemnych motywów wyroku Sądu I instancji nie podziela argumentacji zawartej w pisemnym środku odwoławczym w tym zakresie. Zgodnie bowiem z przyjętym w orzecznictwie poglądem niedostatek uzasadnienia wyroku nie daje podstaw do jego skutecznego podważenia, o ile został w sprawie zebrany i prawidłowo ujawniony materiał dający podstawę do rozstrzygnięć jakie w sprawie zapadły. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie stanowisko powyższe ma pełne zastosowanie. Podkreślić

należy, że mimo, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie w pełni odpowiada wymogom określonym w art. 424 k.p.k. to Sąd meriti bezwzględnie wskazał poczynione ustalenia faktyczne co do czynów zarzuconych oskarżonemu J. S. (1) w zakresie czynów mu przypisanych w punktach 86 i 88 wyroku, wymienił dowody na jakich oparł powyższe ustalenia, a także zawarł, choć w dużej mierze ograniczoną, argumentację dotyczącą poczynionych ustaleń faktycznych i kwalifikacji prawnej w odniesieniu do przypisanych mu czynów. I choć rację ma skarżący obrońca, że uzasadnienie wyroku ma istotnie w wielu fragmentach charakter opisowy, sprawozdawczy – a nie ocenny, ponadto brak jest pełnego przytoczenia okoliczności wynikających z zebranych w sprawie dowodów, czy wreszcie podstawa prawna zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia oraz uzasadnienie co do wymierzonej kary oskarżonemu jest wyjątkowo skąpe – niemniej powyższe mankamenty uzasadnienia nie dyskwalifikują zapadłego orzeczenia. Zauważenia przy tym wymaga, że w niniejszej sprawie Sąd I instancji procedował co do 26 oskarżonych którym łącznie zarzucono 59 przestępstw. Już ta obiektywna trudność powoduje, że mimo obszernego uzasadnienia obejmującego 510 stron uzasadnienie Sądu I instancji nie mogło być w każdym elemencie perfekcyjne, w stopniu zadawalającym skarżącego.

Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie wykazała by Sąd Okręgowy, tak jak twierdzi obrońca – w trakcie postępowania dowodowego w toku rozprawy głównej – dopuścił się obrazy przepisów postępowania w stopniu, który mógł mieć wpływ na treść wyroku.

W pierwszym rzędzie odnieść należy się zatem do zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego co do naruszenia przepisów art. 2 k.p.k. w zw. z art. 9§1 k.p.k. w zw. z art. 167§1 k.p.k. 170§ 2 i 5 k.p.k. i art. 201 k.p.k.

Po pierwsze zwrócić należy uwagę, że obrońca oskarżonego wskazując jako zarzut naruszenie reguł wynikających z art. 201 k.p.k., ani w treści tego zarzutu, ani w uzasadnieniu nie podał w jaki sposób w realiach niniejszej sprawy do owej obrazy przepisu doszło. W szczególności skarżący obrońca nawet jednym zdaniem nie określił, która opinia biegłego wydana w sprawie i mająca znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego J. S. (1) jest niepełna, niejasna bądź nielogiczna albo zachodzi sprzeczność w samej opinii. Samo wskazanie jako podstawy zarzutu art. 201 k.p.k. w sytuacji gdy skarżący obrońca skutecznie nie wykazał obrazy tego przepisu zwalnia Sąd Apelacyjny od dalszych rozważań w tej kwestii. Podkreślić przy tym należy, że in concreto w sprawie nie była wydawana żadna opinia biegłego, mająca znaczenie bezpośrednio dla odpowiedzialności karnej oskarżonego J. S. (1), do której można byłoby odnieść powyższe zarzuty obrońcy oskarżonego.

Kontrola odwoławcza nie potwierdziła również zasadności zarzutów z art. 170§1 pkt 2 i 5 k.p.k. (mylnie wskazanych przez obrońcę jako art. 170§2 i 5 k.p.k.). Po pierwsze analiza akt sprawy dowodzi, że ani oskarżony J. S. (1), ani obrońca nie składali w toku niniejszego postępowania przed Sądem I instancji wniosków dowodowych co do przesłuchania w sprawie J. S. (3), żony oskarżonego W. S. czy W. N. bądź P. K. (2).

Przypomnieć w tym miejscu należy, że wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z zeznań J. S. (3) złożył oskarżony K. J. (pismo z 18 sierpnia 2010r. k. 25522) , a następnie wnioski w tym zakresie złożyli również oskarżeni J. D. oraz M. Z.. Na rozprawie w dniu 8 października 2010 r. (vide k. 25873 - 25784) Sąd I instancji oddalił wniosek o przesłuchanie w/wym. z uwagi na poszukiwanie go listem gończym (k. 25704-25706, k. 25707-25709, 25710-25711, k. 25712-25715). Zauważenia również wymaga, że tym samym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, bowiem nie została zabezpieczona substancja, która mogłaby zostać przebadana. Już tylko z uwagi na powyższe okoliczności prawidłowa była decyzja Sądu Okręgowego o oddaleniu wyżej wymienionych wniosków dowodowych z uwagi na niemożność ich przeprowadzenia oraz nieprzystających do stwierdzenia danej okoliczności.

Chybiony jest również zarzut co do braku bezpośredniego przesłuchania P. K. (2) i W. N.. Nie zostało bowiem wykazane w środku odwoławczym, iż przeprowadzenie tych dowodów wnosiloby do sprawy istotne okoliczności nie wynikające ze zgromadzonego w sprawie dotychczas materiału dowodowego. W aktach sprawy znajdują się protokoły przesłuchań P. K. (2) i W. N. w prowadzonym przeciwko nim postępowaniu karnym w B. (vide k. 11322-11323, k. 11329-11330, k. 11269-11272, k. 11000-11004). Wyżej wymienione protokoły wraz z innymi dowodami dotyczącymi przemytu z dnia 14 września 2000 r. zostały zaliczone do materiału dowodowego na rozprawie w dniu 3 lutego 2011 r. (k. 26969v.- (...)). W

świecie deponycji złożonych przez P. K. (2) i W. N. Sąd Okręgowy prawidłowo nie widział potrzeby przesłuchania wyżej wymienianych osób w ramach prowadzonego postępowania. Całkowicie chybione jest również stanowisko obrońcy, że Sąd I instancji, winien z urzędu podjąć decyzję o przesłuchaniu w charakterze świadka żony oskarżonego J. S. (1).

Stanowczo w tym miejscu podkreślić również należy, że w toku postępowania przed Sądem I instancji obrońca oskarżonego J. S. (1) nie wnosił o uzupełnienie przewodu sądowego i nie zgłaszał wniosków dowodowych.

Niewątpliwie w porządku prawnym obowiązującym w dacie procedowania Sąd I instancji zobowiązany zasadą obiektywizmu winien był badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Wymieniona dyrektywa jest wyrazem ustawowego postulatu, by podstawę rozstrzygnięcia stanowiły prawdziwe ustalenia faktyczne (art. 2 § 2 k.p.k.). Tym samym zgodnie z treścią art. 167 k.p.k. bez względu na inicjatywę stron dokonując oceny dowodów i uznając, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy Sąd miał obowiązek dopuszczać dowody w celu uzupełnienia materiału dowodowego również bez wniosków stron – niemniej tylko wtedy, gdy grozi oczywista niesprawiedliwość wyroku. W stanie dowodowym niniejszej sprawy zarzut ten nie znalazł zatem akceptacji w kształcie zaprezentowanym przez skarżącego obrońcę, bowiem w żaden sposób nie zostało wykazane w wywiedzionej skardze odwoławczej, by dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych było uzależnione od przeprowadzenia wskazanych w niej dowodów.

Ustosunkowując się do kwestii pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji skarżącego obrońcy sprowadzają się one przede wszystkim do kontestowania oceny materiału dowodowego, dokonanej przez Sąd I instancji, oraz do ustaleń faktycznych opartych na tej ocenie. Odnosząc się do wywodów skarżącego obrońcy związanych z odmową wiarygodności zeznań świadka koronnego S. S. (2), koniecznym jest już na wstępie wskazać, że instytucja świadka koronnego, stanowiąca obecnie część polskiego systemu prawnego ze swej istoty stanowi instrument prawny ściśle związany ze zwalczaniem przestępczości zorganizowanej. Należy zatem rozpocząć rozważania od ogólnego stwierdzenia, że zarówno nauka prawa karnego jak i orzecznictwo sądowe uznają, że dopuszczalne i możliwe jest skazanie na podstawie jednego dowodu wskazującego na osobę sprawcy. Również w odniesieniu do świadka koronnego reguła ta jest powszechnie akceptowana, a tym samym możliwość orzeczenia o winie na zeznaniach świadka koronnego jako jedynym dowodzie jawi się jako zgodne z regułami procedury karnej. Dowód taki przy braku szczególnych uregulowań prawnych podlega swobodnej ocenie Sądu jak każde inne zeznanie czy wyjaśnienie – w myśl reguł art. 7 k.p.k. zasada tam wyrażona gwarantuje Sądowi prawo dokonania wyboru i właśnie oceny czy świadek mówił prawdę, czy też kłamał. (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2004 r w sprawie sygn. akt IVKK 407/03).

Świadcowi koronnemu przysługują niewątpliwie stosowne uprawnienia – niemniej ciężą na nim również obowiązki których niedotrzymanie skutkuje pozbawieniem go nadanego statusu i utratą niekaralności, jeśli świadek taki zeznał nieprawdę – art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym. Wszelkie powyższe wskazania nie pozwalają przyjąć, że wiarygodność świadka koronnego jest z założenia wykluczona.

Analiza zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego J. S. (1) i argumentacji zawartej w jej uzasadnieniu sprowadza się do kilku tez. Po pierwsze obrońca podnosi, że oskarżony na żadnym etapie postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, a odmawiając wiarygodności jego wyjaśnieniom Sąd I instancji nie podjął żadnych czynności mających na celu weryfikację przyczyn z jakich świadek koronny S. S. (2) złożył zeznania obciążające oskarżonego. Obrońca podnosi też, że świadek koronny S. S. (2) przedstawiał szczegóły dotyczące czynów objętych niniejszym postępowaniem niekonsekwentnie, odmiennie na etapie postępowania przygotowawczego o tych składanych na rozprawie, w związku z czym rodzi się podejrzenie iż zeznania te są niewiarygodne.

Wbrew twierdzeniom obrońcy stwierdzić należy, że zeznania świadka S. są w kwestiach odnoszących się do oskarżonego J. S. (1) konsekwentne i jednoznaczne. Wynika z tych zeznań w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony J. S. (1) był pomocnikiem współsprawców przemytu narkotyków z B. koordynującym pobyt i wyjazd „kurierów” przewożących narkotyki, dostarczanie im heroiny oraz udzielanie im informacji. Tej treści zeznania świadek S. złożył zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, a następnie będąc przesłuchiwany

bezpośrednio przed Sądem I instancji (vide: k. 20285v, k. 20478 – 20479, k.20695v, k. 21037 – 21038v, k. 22020 – 22022, k. 22114v – 22115, k. 22312). Powyższe depozycje znajdują przy tym pełne potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego J. M. (2) – jednego ze współorganizatorów owego procederu, który przyznał się do winy, wyjaśnił mechanizm przemytu i ujawnił jego współsprawców, ponosząc za swoją działalność odpowiedzialność karną. Słusznie zatem Sąd I instancji powyższym dowodom dał wiarę, a odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. S. (1). Zauważenia przy tym wymaga, że to wyjaśnienia oskarżonego J. S. (1) nie są konsekwentne. Wersja odnośnie jego zatargu ze świadkiem S. pojawiła się dopiero podczas składania wyjaśnień w postępowaniu sądowym (vide. k. 19361 – 19363) i mimo uczestniczenia przez oskarżonego J. S. w przesłuchaniach świadka S. na rozprawach sądowych nigdy oskarżony nie drażył tematu konfliktu ze świadkiem koronnym, w tym poprzez zadawanie mu pytań. Podkreślić przy tym należy, że o ile oskarżony S. wskazywał na przyczyny mogące – w jego ocenie – wpływać na złożenie obciążających go zeznań przez świadka koronnego, to równocześnie na żadnym etapie nie podniósł żadnych okoliczności z jakich miałby pomawiać go oskarżony J. M. (1). Tym samym brak jest podstaw do uznania, że skutecznie zostały podważone przez oskarżonego depozycje osób go obciążających.

W tym stanie rzeczy, wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy, prawidłowe są zatem ustalenia Sądu I instancji oraz dokonana ocena dowodów co do odpowiedzialności karnej oskarżonego J. S. (1) i z tych właśnie względów pozostaje ona pod ochroną art. 7 k.p.k. (vide k. 16-19, 274-302 uzasadnienia).

Mając na uwadze, że w sprawie wywieziona została wyłącznie apelacja na korzyść oskarżonego J. S. (1) Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszej sprawie zobligowany był do przestrzegania reguł wynikających z art. 434§1 k.p.k. w zakresie zasady reformationis in peus.

Z tych względów niezbędnym było dokonanie stosownych zmian w treści zapadłego orzeczenia. Po pierwsze kierując się zasadą reformationis in peus Sąd Apelacyjny uznał, że czyny przypisane oskarżonemu w punktach 86 i 88 wyroku (w odniesieniu do punktów XXXVII i XXXVIII aktu oskarżenia) stanowią jedno przestępstwo, którego przedmiotem było łącznie 61,5 kg heroiny, zaś z opisu czynu wyeliminował osobę P. K. (2) oraz sformułowanie „a nadto z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu”. Powyższa zmiana jest konsekwencją wyroku zapadłego w sprawie o sygn. akt II AKa 432/13. Wyrok Sądu Apelacyjnego był bowiem uchylony na skutek kasacji wniesionej wyłącznie przez obrońcę oskarżonego J. S. (1), a tym samym implikował granice dopuszczalnych zmian w warunkach zakazu reformationis in peius.

Czyn przypisany oskarżonemu wyczerpuje znamiona art. 18§3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Orzekając o karze – będąc w tym zakresie również związany zasadami wynikającymi z art. 434§1 k.p.k. – Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu J. S. (1) na podstawie art. 19§1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych, a nadto orzekł na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na rzecz S. (...) nawiązkę w wysokości 5.000 zł.

Orzekając o karze za wyżej wymieniony czyn Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę określone w art. 53 k.k. zasady i dyrektywy sądowego wymiaru kary, w tym znaczną społeczną szkodliwość czynu przypisanego, motywację oskarżonego i jego rolę w przypisanym mu czynie, a także dotychczasowy tryb życia oskarżonego, który dotychczas nie był karany. Sąd uwzględnił także pozytywną opinię z jednostki penitencjarnej, w której J. S. (1) przebywał w związku ze stosowaniem wobec nich izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Podkreślenia wymaga, że czyn przypisany oskarżonemu J. S. (1) stanowi zbrodnię zagrożoną karą w wymiarze od 3 lat do 15 lat pozbawienia wolności oraz karą grzywny. Tym samym orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy oscyluje w dolnym progu ustawowego zagrożenia. Wymiar kary orzeczonej nie przekracza również kary łącznej uprzednio orzeczonej wobec oskarżonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie sygn. akt VIII K 425/07. Orzeczone wobec oskarżonego J. S. (1) grzywna w wymiarze 300 (trzystu) stawek

dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych – respektuje zasady wymiaru kary grzywny określone w art. 33§1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. z uwagi na zmiany w zakresie dotyczącym stanu normatywnego z czasu popełnienia przestępstwa w stosunku do czasu orzekania stosując normę art. 4§1 k.k.

Tak ukształtowana kara jest sprawiedliwa i spełnia wymogi zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.